

Silvur glitrar eisini

FÓTBÓLTUR Tað var ikki dysturin leygardagin, ið kostaði fuglfirðingum gullið, tá avtornaði, men nú alt er av, munnu tey í Fuglafirði vera glað og nøgd við, at ÍF av álvara hevur sett plássið á føroyakortið í fótbóltshøpi, tí hetta er eisini triðja árið á rað við heiðursmerkjum til besta mansliðið hjá ÍF

Hilmar Jan Hansen

Einki er at siga til, at fuglfirðingar eru troyttir av at hoyra um 1979. Tað var tað stóra árið hjá ÍF, tá alt gekk upp í eina hægri eind og endaði við føroyameistarateitnum. Síðani hevur ikki bragdað í sama mun, men hesi síðstu trý árini hevur eitt annað lið verið undir uppsigling í Fuglafirði, sum nú kundi krýna innsatsin við silvurmerkjum í landskappingini, ið er besta úrslitið síðani júst 1979.

Og eingin orsök er til, at 1979 – so gott, sum tað nú eina ferð var – skuldi fingið lagt nakran skugga niður yvir tað, ið ÍF manningin anno 2012 hevur avrikað, tí silvurmerkini, ið komu til høldar leygardagin, eru triðja settið á rað, sum henda manningin vinnur. Bæði í 2011 og 2010 var ÍF í steypafinaluni, men mátti í báðum førum lúta fyri EB/Streymi, sum eisini í landskappingini hesa ferð var liðið, ið kom at standa ímillum ÍF og gullið.

Sæð í tí stóra høpinum, so hevur ÍF gingið undan í Eysturoynni, tá talan er um fótbólt, tí ÍF er fyrsta eysturoyarliðið í bestu mansdeildini, har liðið var at siggja longu í 1971 og síðani hevur spælt í til-

Rógvi Poulsen og Uni Reinert Petersen stríðast um bóltin

Mynd: Hilmar Jan Hansen

samans 29 ár. Onkur túrur niður at venda hevur verið á skránni, men nú hevur ÍF verið partur av bestu

deildini síðani 2008, og her og nú er ÍF eisini partur av toppinum í føroyskum fótbólti.

Javnt á góðari leið

Undan dystinum í Fløtugerði leygardagin var framvegis ein teoretiskur møguleiki fyri, at ÍF kundi fara avstað við øllum og vinnað meistarateitið fyri aðru ferð. Men tvey stig aftan fyri EB/Streym var tann møguleikin meira teoretiskur enn praktiskur, tí fyri tað fyrsta, so skuldi ÍF vinna á HB, sum síðstu umførini hevur verið eitt hitt best spælandi liðið, og harnæst skuldi EB/Streymur á heimavølli ikki megnað meira enn javnleik ímóti NSÍ, sum hvørki fór ein ella annan veg á stigatalvuni og tí ikki hevði tað stóra at spæla fyri.

Flestu fuglfirðingar, ið vóru og hugdu at dystinum hjá sínum liði, fylgdu væl við, hvat hendi við Margáir, og tað var ikki sørt, at tað eisini setti sín dóm á, hvussu áskoðararómurin var kring vøllin í Fuglafirði. Og hóast spælarnir

inni á vøllinum ikki runnu við lurti í oyranum, fingur teir upp á tann mátan greið signal sendandi inn á vøllin, hvørja ferð okkurt hendi í hinum dystinum.

Tað var nevnliga ikki í dystinum í Fuglafirði, at tað stóra hendi. Hann var ikki serliga væl spældur, og at bæði lið høvdu sítt í klemmu, gjørdi helst sítt til, at teir nervarnir, ið plaga at merkja eina dystarbyrjan, hjá summum av spælarunum kanska ikki sleptu takinum, fyrr enn dysturin var av.

ÍF hevði størsta ítøkiliga mál-møguleikan, tá Jan Ellingsgaard eftir hornaspark fekk skallað ímóti málinum, men mátti siggja Trónd Jensen skalla bóltin út frá aftur á sjálvari málstrikuni! Hjá HB var onkur skotroynd tað frægasta, og tá alt kom til alt, var hetta ein rættiliga typiskur 0-0 dystur, og ikki var nógv at siga til, at júst henda uppgerðin endaði við javnleiki, tí hvørki av